

φοβεράς έντυπώσεις τοῦ κοιμητηρίου, κρύωνε ἀπὸ φόβο καὶ μοναξιά... μᾶς ἔφεγγε ὁμῶς παρηγορητικὰ τὸ φῶς τῆς Σελήνης.

Σ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Ἡ βροχή.

Δὲν βασιλεύει πλιά ἡ γαλήνη. Τὸ φαιδρὸ καὶ γαλανὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ ἐσθύστηκε καὶ ἐχάθηκε στὴν πρώτη πᾶλη, σὰν τὴν ἀδύνατη ψυχὴ στὴν ἀνέλπιστη συμφορὰ. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε σιγαλὸς· οἱ κόρφοι του, οἱ ἀπέραντοι κόρφοι του εἶνε ἀνταριασμένοι καὶ ἀνήσυχοι· ἀπὸ τῆ μιᾶς στὴν ἄλλη ἄκρη τρέχουν ἀγνισμένα, μαῦρα καὶ βουρκωμένα σύγνεφα. Τρέχουν ἀπ' ἐδῶ, πηγαίνουν ἐκεῖ, ἀνακατώνονται μὲ λύσσα, σμίγουν, ξεδιπλώνουν, ξανασμίγουν καὶ ἔπειτα βχυρὰ βχυρὰ ἀναπαύονται στὲς κορυφές τῶν βουνῶν καὶ στὸ χάος τῆς θάλασσας. Καὶ σιγὰ, σιγὰ ἀναβαίνουν, καθαθαίνουν, ἀπλώνουν καὶ φουσκώνουν τὰ τρομερὰ στοιχεῖα καὶ γρήγορα, γρήγορα σκορπιώνται στοὺς κάμπους, στὴ θάλασσα, στὲς ράχες, στὰ βουνά, σ' ὅλη τὴν ὁλόγυρα φύση. Ὁ οὐρανὸς μαυρισμένος βράζει καὶ ἀνταριάζεται· ἔχει ἐπάνω του ζωγραφισμένη τὴ μάνητα καὶ τὴν ἐκδίκηση, τὸ φυσικὸ καὶ παντοτινὸ πάθος του. Ὁ ἀγέρας σφυρίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδριων καὶ ἀρχίζει νὰ ταραχῇ

τὰ κλαδιά καὶ τοὺς κλώνους καὶ νὰ σηκῶνῃ ψηλὰ μοσχούς ἀπὸ χῶματα, ξερόκλαδα καὶ φύλλα. Τὰ σπλάχνα τ' οὐρανοῦ ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν, νὰ βροντοκοποῦν καὶ νὰ ξεροῦν λάμψες καὶ ἀστραψίδες μὲ κεκρυμμένους καὶ ἀντάρες, ποὺ φέγγουν καὶ λάμπουν ποὺ φοβερίζουν καὶ βουρίζουν, οὐρανὸ καὶ γῆ.

Σιγὰ, σιγὰ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ ἡ βροχὴ, τὰ δάκρυα τῆς λύπης καὶ τῆς ἀντάρας, τῆς λύσσας καὶ τοῦ καύμοῦ. Βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ φύση κλαίει καὶ μοιρολογεῖ τὸν ἄπειρο καύμὸ καὶ λέγει τὸ παντοτεινὸ πάθος τῆς. Πέφτει ἡ βροχὴ ἀδιάκοπη καὶ ἀδιάστακτη στήλες, στήλες καὶ γραμμὲς ἄπειρες καὶ ἀμέτρητες ποὺ κρατοῦν ἀπὸ τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ὡς τὴ γῆ κάτω, κάτω. Βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ δροσιζεται καὶ σιγὰ λασπώνει, ἔπειτα φουσκώνει, πλημμυρίζει καὶ φτιάνει τὰ ρυάκια τοῦ χιονόπωρου, τὲς ρεματιές καὶ τὰ ποτάμια τοῦ χειμῶνα, ποὺ τρέχουν καὶ σκορπίζονται ἀφρισμένα ὁλοῦθε, δεξιά, ζερβιά, κάτω στοὺς κάμπους, στὰ περιβόλια, στὰ χωράφια καὶ στοὺς κήπους, ποὺ διψοῦν ἀπὸ δροσιὰ καὶ νερό. Πέφτει ἡ βροχὴ ἀδιάφορη, σὰν στοιχεῖο ποὺ εἶνε, στὴ γῆ γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ φυτὰ καὶ δροσιθῇ ὁ κόσμος, καὶ θερίσῃ τὲς ἐλιές, τὰ σταφύλια καὶ τὰ σιτηρὰ, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐξοχῆς· πέφτει ἡ βροχὴ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὴν ἀνταριάσῃ καὶ τὴν φουσκώσῃ καὶ βγῇ τὸ ψάρι, τὸ παχουλὸ καὶ γλυκὸ ψάρι, ποὺ θὰ πιασθῇ στὰ δίχτυα καὶ στὲς στράτες τῆς ψαράδικης βαρκούλας.

Ἰθωνοί

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ.

Η ΛΥΓΕΡΗ

Κάτω στὴν ἀκροπελαγιά στοῦ βράχου τὸ στεφάνι
Μιὰ λυγερὴ κατέβαινε κάθε πρωὶ καὶ βράδυ,
Πρωὶ μὲ τὰ φωτῆματα τὸ βράδυ μὲ τὸ σούρπω
Κι' ἀγνάντευε τὴ θάλασσα καὶ τὴν παρακαλοῦσε.

«Παρακαλῶ σε θάλασσα γιὰ γαληνέψου λίγο
Καὶ μὴ βουρκώνεσαι πολὺ καὶ βαρικοκματίζεις
Κ' εἶν' ὁ λεβέντης μου μακριὰ καὶ ταξιδαρμενίζει
Καὶ λαχταρῶ μὴ μοῦ πνιγῇ καὶ μὴ μᾶραπατήσῃ.
Παρακαλῶ σε θάλασσα τώρα γλυκειὰ νὰ γείνης.
Κι' ἄφησε μ' ἓνα κύμα σου μιὰ διάτα νὰ τοῦ στείλῃ
Μὴ τύχη καὶ μὲ θυμηθῇ καὶ λύπησι μοῦ πάθει.
Παρακαλῶ σε θάλασσα στείλε τὸ κύμα, στείλτο,
Νὰ τοῦ φωνάξῃ μιὰ φωνή, μ' ἀφροῦς νὰ τὸν ραντίσῃ
Καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ τὰ βάσανα καὶ τὰ παράπονά μου,
Πῶς δὲν βαστῶ τέτοια ζωὴ βαριέστησα μονάχη,